

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 4777/01

בפני כבוד השופט א' מצא
כבוד השופטת ד' דורנר
כבוד השופט י' אנגלרד

המערערת: מדינת ישראל

נגד

המשיבים: 1. עאמר סלהב
2. עלי אלע'ול

ערעור על גזר-דינו של בית המשפט המחוזי
בירושלים מיום 9.5.01 בת"פ 1028/01 שניתן
על-ידי כבוד השופטת י' הכט

תאריך הישיבה: כ"ה בשבט תשס"ב (7.2.02)

בשם המערערת: עו"ד ע' חולתא

בשם המשיב 1: עו"ד א' אוב עטא

בשם המשיב 2: עו"ד א' באשיר

בשם שירות המבחן: גב' ב' וייס

פ ס ק - ד י ן

המשיבים הצטרפו בשנת 1997 ל"כוח 17" ביריחו. במסגרת חברותם בארגון זה ביצעו מספר מעשי עבירה שכללו ידוי אבנים לעבר מטרות ישראליות בירושלים, ואף ניסיון ליידוי רימוני רסס מאולתרים שנמסרו להם על-ידי מפעילים, אחד מוחמד עבאסי. בשל הרשתות בעבירות שהתחייבו ממעשיהם, גזר בית המשפט המחוזי על המשיב 1 שש שנות מאסר לריצוי בפועל, ואילו על המשיב 2 (שהוא צעיר מחברו ואף נחבל מעצמו כתוצאה מהפעלה של רימון רסס) - ארבע שנות מאסר לריצוי בפועל. בנוסף גזר בית המשפט המחוזי על כל אחד מהמשיבים שנת מאסר על-תנאי לתקופה של שלוש שנים.

הערעור שלפנינו הוגש על-ידי המדינה והוא מופנה נגד קולת העונשים. בערעור נטען, כי

העונשים שנגזרו על המשיבים מופרזים לקולא, אינם נותנים ביטוי מספיק לחומרת המעשים ולמוטיבציה הלאומנית שהנחתה את המשיבים לבצעם, ואינם ממלאים אחר שיקולי הרתעה של עבריינים בכוח ואף של המשיבים עצמם, שבעבירות מסוג זה נוטה בית המשפט לייחס להם משקל מרכזי.

לא מצאנו מקום לבקש תשובת הסניגורים על הערעור. ייאמר מיד, כי אף בעינינו העונשים שנגזרו על המשיבים בבית המשפט המחוזי אמנם נוטים לקולא; ואילו בכך בלבד היה מדובר קרוב להניח שהיינו נוטים לשקול החמרה בעונשיהם. אלא שבמסגרת טיעונה לתמיכת הערעור הגישה לנו באת-כוח המדינה - כפי שאכן היתה חייבת לעשות - העתק מכתב האישום, מן הפרוטוקול ומפסק הדין במשפטו של מוחמד עבאסי הנ"ל, שהיה כזכור מפעילם של שני המשיבים. מסתבר שעם עבאסי כרתה המדינה הסדר טיעון, שבגדרו נתבקש בית המשפט להסתפק בהטלת עונש מאסר לתקופה מוסכמת של תשע שנים וחצי. בנימוקיו לפני בית המשפט המחוזי לתמיכת הסדר הטיעון הציג בא-כוח התביעה את העתק גזר הדין שניתן במשפטם של המשיבים, שהוא נשוא הערעור שלפנינו, וטען כי לאור העונשים שהוטלו על המשיבים (שעמם לא נערך כל הסדר טיעון בקשר לעונש) ראוי להסתפק לגבי עבאסי בעונש המוסכם. כבוד השופט זילברטל, שלפניו התברר המשפט, אכן קיבל נימוק זה של התביעה ועל יסודו החליט לאמץ את הסדר הטיעון.

כבר נאמר לא פעם שבכריתת הסדר טיעון הנוגע למידת העונש, מוטל על התביעה להתחשב בעונשים שנגזרו על נאשמים אחרים באותה פרשה, כמו גם בהשפעת ההסדר על העונשים שיתבקש בית המשפט להטיל על נאשמים שטרם נידונו. במקרה שלפנינו התביעה אכן פעלה לפי כלל זה, כאשר הציגה את גזר הדין שניתן בעניינם של המשיבים כאמת-מידה שממנה גזרה את גובה העונש הראוי לעבאסי. משעשתה כן, היא איננה יכולה להישמע בטענת ערעור על גזר הדין של המשיבים, שכן החמרה בעונשיהם תשבש את היחס שכבר נקבע, על יסוד בקשתה, בין עונשיהם לבין עונשו של עבסי.

מטעם זה, ואף שכאמור מקובל עלינו כי העונש שנגזר על המשיבים נוטה לקולא, אנו דוחים את הערעור.

ניתן היום, כ"ה בשבט תשס"ב (7.2.02).

שופט שופט שופט